

Bilag 8.

Aarhus Bispeembede.

Aarhus, den 10. Januar 1927.

I Anledning af, at Lov af 30. Juni 1922 om Adgang til Præsteembeder skal underkastes Revision inden 5 Aar efter dens Ikrafttræden, har Ministeriet i Skrivelse af 16. December f. A. (3. Ø. 2218) begæret en Udtalelse af mig med Hensyn til, hvilke Ændringer der maatte være Anledning til at foretage.

Jeg skal derfor ærbødigt tillade mig først at bemærke, at skønt det i Almindelighed maa siges, at den paagældende Lov paa det mest ejendommelige Punkt — Adgangen til Præstegerningen for Lægmand uden særlig Uddannelse, men med en anerkendt kristelig og kirkelig Autoritet — neppe efter de hidtil indhøstede Erfaringer har virket saaledes, som det vel oprindeligt har været tilsigtet og haabet; og skønt den Mangel paa tilstrækkelig Tilgang af fuldt teologisk uddannede Ansøgere til de ledige Præsteembeder, hvormed Loven ved sin første Fremkomst blev særlig begrundet, nu ikke længere kan skønnes at være til Stede, vil det formentlig dog kunne tilraades at opretholde Loven som en i visse Tilfælde hensigtsmæssig og forsvarlig Undtagelseslov, naar den paa forskellige Punkter modtager nogle Ændringer, som det forløbne Tidsrums Erfaringer har vist at være ønskelige.

Som saadanne Ændringer tillader jeg mig at nævne:

ad § 1, Stykke 1, 1ste Punktum. Bestemmelsen om, at „mindst 5 Aars Tjeneste“ skal regnes fra det Tidspunkt, da vedkommende Missionær har bestaaet Prøven i Missionsmarkens Sprog, kan under visse Forhold virke uretfærdigt, medens det dog er nødvendigt at forlange, at Prøven skal være bestaaet.

2det Punktum har kun haft midlertidig Betydning under de ved Genforeningen bestaaende særlige Forhold.

ad § 1, Stykke 2. Det har vist sig nødvendigt at kræve, at de paagældende hjemvendte Præster kunde fremlægge Vidnesbyrd fra Formanden for det Kirkesamfund, hvori de har virket, om deres Gerning. En Bestemmelse derom bør optages i Loven.

ad § 1, Stykke 3. Da de nævnte Frimenigheder selv raader for, hvilken Uddannelse de vil kræve af de Mænd, som de vælger til Præster, saavel som i hvilket Forhold de formelt vil knytte dem som Præster til Menigheden, bør der for at forebygge en Omgaaen af Lovens § 2 tilføjes en Bestemmelse, der stiller de i dette Stykke omhandlede Præster lige med de i Stykke 2 nævnte.

ad § 2, Stykke 1. Da der her er Tale om Mænd, der har erhvervet sig en betydelig human Uddannelse og Kundskabsfylde, og som næppe uden ideelle Grunde vil ønske at komme ind i Præstegerningen, synes det mig rimeligt, om disse fik Adgang til at søge Præsteembede paa lige Vilkaar med de i § 1 nævnte Mænd. Dog maa det selvfølgelig kræves, at vedkommende Biskop ved en Prøve overbeviste sig om, at den paagældende Ansøger er i Besiddelse af kristelig Modenhed og de fornødne teologiske Kundskaber. En saadan Prøve bør formentlig retteligst foretages, naar et Flertal i vedkommende Menighedsraad udtaler Ønske om at faa den paagældende til Præst, men før den egentlige Indstilling fra Menighedsraadet finder Sted.